

ЧИСТОСРИЧНАТА

Чистосричната носи със себе си златна везна, изважда я от чантата си и застава встрани. Тогава изважда от устата си някоя дума и бързо я поставя на везната. Тя отдавна познава теглото ѝ, но съвестта ѝ е твърде деликатна. Не може да я употребява без да я е премерила. Тя се грижи за това, всяка сричка да дойде на мястото си и никога да не бъде глътната. Когато всяка е поставена на мястото си, нито прекалено нашироко, нито прекалено натясно, ясно очертана и без особени предпочитания, тя кимва и си дава разрешение да изчисли теглото на думата. То едва ли се е променило, но е важно да се потвърди. Думи, чието тегло е твърде неустановено, тя не приема в устата си.

Чистосричната говори така непоклонливо правилно, че другите я слушат със зяпнали уста. Може би се надяват самите те да погълнат думите и да ги съхранят за подходящи случаи. Напразни надежди! Думите не подхождат на всяка уста, от някоя те отскачат и се връщат като куршуми. Хубаво е, че не могат да бъдат задържани там, където не се чувстват на място. Чистосричните са рядкост и могат да бъдат преброени на пръстите на една ръка. За това е необходимо да си живял всеотдайно и да си неподкупен. За това е необходимо умение, думите да бъдат съхранявани поотделно и никога да не се злоупотребява с тях за себични цели. Не е важно какво се казва, важното е то да бъде изказано чисто. Най-сигурно е човек да се задоволи с това, с чисти думи да не казва нищо.

Чистосричната понякога взема книга в ръка, просто за да я провери. Думите, които не са съвсем загубени, тя отделя от зловредното обкръжение и ги полага в златна вана. Там тя внимателно ги промива с висококачествени киселини и когато изчезнат всички следи от тяхното опетняване, тя ги изважда със замразена пинсета, пренася ги до извор, чиято вода е изпитателно проверена и ги оставя там да отлежават седем нощи на лунна светлина. Това трябва да е някакъв специален извор, където процедурата на облагородяване да не бъде смущавана от глупави природозащитници.

Устата на чистосричната е такава, че в нея думите не могат да се развалят. Говори се, че тя никога не я употребява за ядене, за да не навреди на питомците си. Тя се храни с ароматни течности, които са полезни за тях. Животът ѝ е девствен като на весталка. Но този свят живот въобще не я затруднява: тя го води за славата на езика, такъв, какъвто той трябва да бъде и докато везната и ваната са златни тя ще си остане непоколебима и няма да се поддаде на някой груб вредител.